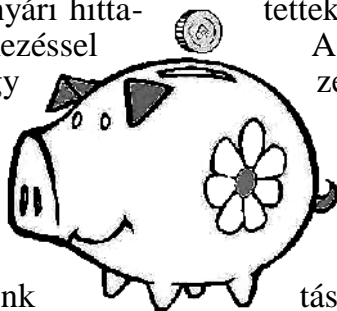


A pályázatokról

Az idei esztendőben gyülekezetünkben is sok szó esett a pályázatokról. Nem csak Nemeskocs kapcsán, hanem akár a nyári hittanós tábor, akár bobai építkezéssel kapcsolatban. A pályázat egy hatalmas lehetőség, melyben benne lehet, és szerintem benne is kell látni az Isten gondoskodó kegyelmét, de mint minden dolgot tud az ember jól is és rosszul is használni. Egyházunk, gyülekezetünk életében jól kell használni ezt a lehetőséget, azért nagyon fontos, hogy beszéljünk róla, egy kicsit megismerve ezt az egész rendszert.

A pályázatok jó oldala: a gyülekezet, vagy a közösség hozzá tud jutni olyan forrásokhoz, és így olyan dolgokat tud megvalósítani, melyeket a saját erejéből egyáltalán nem, vagy csak igen nagy áldozatok árán lenne képes: épületek felújítása, rendezvények vagy táborok megszervezése. Ezért nagyon fontos, hogy legyen valaki, aki figyeli, mikor, milyen lehetőség van pályázni, érti a „pályázati nyelvet”, kitölti és beadja azokat a dokumentumokat, melyek alapján a kívánt összeg elnyerhető. Aztán, természetesen kell egy csapat vagy közösség, aki mindazok célok megvalósításában akár munkájával, akár anyagilag segít, áldozatot hoz, melyekre megnyerte a pályázó a támogatást. Így egy pályázat lehet igencsak közös-



ségépítő is, hiszen olyan emberek küzdenek egy célért, akik azelőtt talán soha nem tettek még ilyet.

A pályázatok rossz oldala: a gyülekezet, vagy a közösség hozzá tud jutni olyan forrásokhoz, és így olyan dolgokat tud megvalósítani, melyeket a saját erejéből egyáltalán nem, vagy csak igen nagy áldozatok árán lenne képes: épületek felújítása, rendezvények vagy táborok megszervezése. Azonban a megvalósításban már a pályázó egyedül marad. Sehonnan nem kap segítséget, a közösség csak élvezi, hogy mindent készen megkapnak. Ez azért sem jó egyrészt, mert az elkészült művet (épület, rendezvény, stb.) nem érzik a sajátjuknak, másrészt így a közösség nem épül, hanem adott esetben csak pusztul.

A pályázatok hatalmas lehetőséget jelentenek egy-egy gyülekezet, vagy közösség előtt. Valóban olyan dolgok válnak elérhetővé, melyekről csak álmodhatott az ember korábban. Hiszem, és vallom, hogy ebben a rendszerben valóban a gondoskodó Isten szeretete követhető nyomon. De ez nem a megoldás, csak egy lehetőség. Megoldássá attól válik, hogy a közösség tagjai is hozzáteszik azt, amit tudnak, amit lehetőségeik engednek.

Mi van a ridikülben?

A címben feltett kérdésre a válasz nagyon változatos. Bizony egy női kézitáskában, mint láttuk, a kis kézi baltától a pót harisnyanadrágon át a márkás sminkkészletig minden lehet.

Mi van a ridikülben? Ez volt a bobai székhely Lakos Ádám Evangélikus Szeretetszolgálat munkatársainak október elején, Révfülöpon, az Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központban megrendezett csendesnapjának a címe és témája. A Szeretetszolgálatnál zömében nők dolgoznak (50 munkatársunk között két férfi van.), így a téma, – mi van a ridikülben – nagyon testhez álló volt. Miután megérkeztünk a péntek délutáni hegyesti kirándulásról, a ridikül tartalmára fordítottuk fel az esti bibliatanulmányt: a pénztárca kapcsán elkerült a Gazdag ifjú története, az egészségügyi tasak jó alkalmat kínált az Irgalmas samáriai történetének elemzésére, a sminkkészlet kapcsán Jézus megkenetése Betániában története került a figyelem középpontjába. Szombaton délután Kovácsné Tóth Márta lelkész kézitáskájából egy kisbalta került elő, melynek kapcsán Lk 3,9 és következő verseiből kiindulva a szolgálatban nyert örömeinkről és megtapasztalt veszteségeinkről hallgattunk meg egy mindannyiunk számára sokat jelentő adást. A csendesnapot úrvacsorás istentisztelettel zártuk, melyen dr. Hafenschner Károly a konferencia központ igazgatója szolgált igehirdetéssel.

Szeretetszolgálatunk második alkalommal rendezett csendesnapot. Munkatársaink, akik Vas megye keleti és Veszprém megye nyugati határán, 19 településén látják el szolgálatukat, csak nagyon ritkán tudnak egymással találkozni, ezért is, valamint a testvéri és munkatársi közösség erősítése miatt is nagy szükség van az ilyen alkalmakra.

